

ning i Fjor om, hvad der er praktist og heldigt for Fiskeriet, virkelig holder Stik, og derfor havde jeg meget onstet, at Regeringen ved Forelæggelsen af Forslaget i Nar havde taget noget mere Hensyn til det, der er fremsat i den foreløbige Betænkning. Lovforslaget her er jo imidlertid gaaet ud fra andre Forudsætninger. Med andre Ord, man har slet ikke taget Hensyn til de praktiske Erfaringer og videnskabelig fastslaaede Kendsgerninger, der ere vundne bl. a. af den biologiske Station i de nogle og tyve Nar, der ere gaaede, siden Fiskerikommisjonen af 1873 afgav sin Betænkning. Hvis man vil have en Lov, som skal gavne Fiskeribefolkningen og skaffe større Indtægt af Fiskeriet her i Landet, tror jeg, det vil være nødvendigt, at man tager noget Hensyn til dette, jeg her har anført. Og jeg tror ogsaa, man kommer til at gøre en Ting til, nemlig ikke at betragte vor Fiskeribefolkning som en Stand, der kun har Krav paa at faa Almisse. Dette har baade fra Regeringens og Rigsdagens Side — om det end ikke er slet direkte — fundet sit Udtryk i, at naar der er kommet et Andragende fra Fiskeribefolkningens Side, har man spist dem af med en eller anden lille Ting, som nærmest har haft Udseende af en Almisse. Dersom man vil lavgive paa dette Omraade, skulde man give en Lov, der skulde være løstende og hjælpende for vor Fiskeribefolkning, og ikke en Lov som den nuværende, der er baade hemmende, forbydende og indskrænkende. Og hvis vi vilde give en løstende og hjælpende Lov for vor Fiskeribefolkning, vil det sikkert ikke være til Skade for vort Fiskeri, men det vil, tror jeg, være til stor økonomisk Fordel for Landet i det hele. De omtrent 6 Mill. Kr., som det er bevist, at der fiskes for her i Landet, kunne uden Tvivl bringes op til et betydelig højere Beløb, naar den Sag blev grebet an paa rette Maade. Naar vi se hen til de Lande, der ligge paa alle Sider af os, og som ikke have større Rystkræftning end Danmark, ville vi se, at man der har betydelig større Indtægt af Fiskeriet, end vi have. Dette blev for øvrigt oplyst ved denne Sags Ite Behandling i Fjor, og jeg skal ikke nu opholde mig videre derved. Jeg vil haabe, at det med god Vilje fra alle Sider maa lykkes at faa en for Fjor og Land god Lov ud af dette Forslag.

Til Slutning vil jeg tillade mig at rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister (Sehested). I den nugældende Fiskerilovs § 42 oplyses det i det Afnit, der omhandler Vedtægterne, hvorledes man kan faa en Vedtægt bragt til Veje, og hvorledes denne Vedtægt skal faa Stadfæ-

stelse o. s. v., og dernæst staar der: „Paa samme Maade som ovenfor anført bliver der at forholde med Hensyn til Forandring i Vedtægterne og Ophævelse af disse. Naar det maatte blive besluttet, at Vedtægten skal bortfalde, bliver den paa samme meddelte Stadfæstelse at ophæve senest inden et Nar efter, at Beslutningen blev tagen“. Naar der staar noget saa klart og tydeligt i den nugældende Fiskerilovs § 42, og man da paa en enkelt Blads er utilfreds med en Vedtægt og gaar den Vej, som Loven her antyder, og Udvalgets Flertal saa bliver enig om at andrage Landbrugsministeriet om, at denne Vedtægt maa bortfalde, da man altid har været utilfreds med den, siden man fik den, fordi den aldrig har gjort andet end Skade for Fiskerne og aldrig har gavnet Fiskeriet paa Egnen — hvorledes skal det saa rimes sammen med denne Bestemmelse i Fiskerilovens § 42, at Landbrugsministeriet svarer vedkommende Udvalg, at det ikke finder sig foranlediget til at ophæve den Vedtægt, som de andrage om at faa ophævet? Alle Formaliteter ere jo iagttagne, Udvalget er nedsat, og Udvalget har indstillet til Ministeriet og bedt Ministeriet om at meddele Stadfæstelse af den gældende Vedtægts Ophævelse. Jeg vil, som sagt, være den højtærede Landbrugsminister for bunden, hvis han vil oplyse om, hvorledes dette Svar fra Landbrugsministeriets Side kan forenes med Lovens Ord. For øvrigt vil jeg ligesom det ærede Medlem for Præsto (Vønløffe) haabe, at det foreliggende Lovforslag ved en Behandling heri Tinget maa blive affattet i en saadan Skikkelse, at det kan blive til Gavn for Fiskeribefolkningen og for Fiskeriet, og at dette maa lykkes os inden ret længe.

Kædt: Jeg har atter i Nar ligesom i Fjor modtaget en Henvendelse fra Fiskere i min Valgkreds, fra Korsør, angaaende Nalefiskeriet. Vi have et godt gammelt Ord, der siger: Med Lov skal Land bygges. Men saa skulle Lovene bygges og formes i deres Helhed paa en saadan Maade, at de Folk, der skulle overholde dem, forstaa, hvad der staar i Loven. Man maa i hvert Fald stille den Fordring, at selve Lovgivningens Rilder skulle være i Stand til at give Oplysning om den rette Forstaelse af Loven. Jeg tror ikke, at det er Tilfældet med Hensyn til denne Lov. I § 6 i nærværende Lovforslag staar der angaaende Nalegaardsfiskeriet: „Ethvert Slags Fiskeri ud for Rysten af andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Naleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med